

[Julin.]

gjorde det modsatte af det, vi var bestemt til at gøre? Jeg tror, det kan siges med faa Ord. Vi glemte Kærlighedsbudgetet. Det er Aarsagen til den Ukærlighed, den Ufordragelighed, den Uforsonlighed, der er saa almindelig mellem f. Eks. Arbejdere og Arbejdsgivere, mellem Naboer, mellem de politiske Partier, mellem Nationerne. Her er Aarsagen til Krisen, den økonomiske, den kulturelle, den religiøse, den indenrigspolitiske og den mellemfolkelige, thi Forglemselsen eller Fornægtelsen af Kærlighedsbudgetet fører altid til Ulykke og altid til Ufred.

Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Undervisningsminister føler Trang til at slaa sig for sit Bryst og sige: mit Parti og jeg har ikke glemt Kærlighedsbudgetet. Vi har tænkt paa, og vi har arbejdet for de økonomisk svage i Samfundet, vi har givet dem Brød, og jeg slider nu af karsken Bælg for i Fremtiden ogsaa at give dem Skuespil. Ja vel, Brød er godt, det er uundværligt. Og mit Parti ønsker heller ikke, at nogen skal savne Brød. Alle, der vil arbejde, bør ogsaa have Føden. Var det ikke ogsaa mit Parti, der fra første Færd var med til at arbejde for Vedtagelsen af de mange sociale Love, der paa mange forskellige Omraader er Grundvolden for den Hjælp, der ydes de smaa, de syge og de økonomisk svage i Samfundet? Ingen skal sulte i dette Land. Og ingen behøver at sulte i dette Land. Men Mennesket lever ikke af Brød alene. Verden kan blive meget graa, og Stjernerne kan godt blive slukket, selv om de har Brød i Overflod, ja, højtærede Undervisningsministere, selv om de faar Skuespil i Tilgift. Lad hellere de tre Hovedstadskommuner yde de hundrede Tusinde Kroner, der er Tale om, at de aarligt skal give til Det kongelige Teaters Drift, for at de unge kan faa Skuespil, lad dem hellere yde disse Penge til lidt Sul til Brødet til dem, der har mindst. Verden bliver ikke graa, Stjernerne bliver ikke slukket for dem, fordi de ikke faar Skuespil. For øvrigt er jeg ganske enig med min Kollega, det ærede Medlem Hr. Nørsgaard: lad os blive færdige med denne Teaterkomedie, lad os holde op at øse Penge ud i dette bundløse Kar. Hvor er vort Folk dog taalmodigt, at det vil blive ved at finde sig i denne Ødslen med Statens Penge.

Jeg kunde ogsaa godt have Lyst til at sige, at havde vi blot en Kirkeminister i dette Land, der vilde arbejde lige saa intenst for Kirken, som den højtærede Undervisningsminister arbejder for at skaffe

Midler til Teatret, saa vilde vi sikkert ikke have et saa stærkt barberet Budget vedrørende Kirkeministeriet som det, vi har paa det foreliggende Finanslovsforslag.

Maa jeg dernæst have Lov til at sige til den højtærede Undervisningsminister: Vi, der har baade lyse og rige Minder fra Religionstimerne i Børneskolen, vi siger det saa alvorligt, som vi kan: tænk ikke paa at føre de Tanker ud i Livet, som Skolebogsbetænkningen giver Udtryk for! Det vil være slet Gerning, en Gerning, der vil føre til Kamp, en Kamp, i hvilken den højtærede Minister dog til sidst vil lide Nederlag. Det var maaske ikke af Vejen, om den højtærede Undervisningsminister kastede et Blik mod Syd for at se, hvad der foregaar der i disse Dage. Ministeren gør klogt i at betænke sig to Gange, før han kaster Handsken til det danske Kirkefolk, men først og fremmest, Hr. Minister, tænk paa Børnene, tag ikke Lyset, Livet og Varmen bort fra Religionsundervisningen, thi de, der øver sliG Gerning, gør Verden meget graa og slukker Stjernerne for de værgeløse smaa. Ve dem, der gør dette! Det var bedre, om en Møllesten blev hængt om deres Hals, og de blev sænket i Havets Dyb, end om de skulde øve sliG skammelig Gerning! Jeg har nok set, at den højtærede Undervisningsminister over for „Kristeligt Dagblad“ henviser til sine Udtalelser ved Forelæggelsen af Lovforslaget om Folkeskolen, hvor Ministeren siger, at man i et Land, hvor de 97 pCt. af Befolkningen tilhører Folkekirken, vil Religionsundervisningen ganske naturligt være folkekirkelig, og Lærerne vil undervise hver efter deres Personlighed, det kan ikke være anderledes. Jeg takker Ministeren for denne Udtalelse, men selv jeg, der sætter saa megen Pris paa den højtærede Undervisningsminister, er trods en saadan Udtalelse ikke tryk, saa længe Ministeren ikke personlig tager Afstand fra det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Gudløshedspropaganda, og saa længe Ministeren ikke i selve Loven vil give klart Udtryk for den Opfattelse, han her har gjort gældende. Højtærede Minister, De, der er et saa fremtrædende Medlem af det siddende Ministerium, skaf os Klarhed, giv os Besked om, hvorledes Deres Kolleger i Ministeriet og det eller de Partier, der holder Ministeriet oppe, stiller sig over for de Reformere angaaende Religionsundervisningen, som Skolebogsbetænkningen giver Udtryk for! Bær ikke Kappen paa begge Skuldre længer!

Dernæst vil jeg gerne spørge den højtærede Kirkeminister, om han ikke har glemt, det var den almindelige Opfattelse,